

užívá též čl. VIII. odst. 2. al. c) zák. č. 251/1922, míní tím snad říci, že st-l jest proto považován za zástupce té kategorie, o které mluví právě čl. VIII. odst. 2. al. c), nebylo by lze tento názor uznati správným.

Neboť nehledě ani k tomu, že st-l — jak již shora bylo vyloženo — nebyl na škole občanské ustanoven učitelem z a t í m n í m, podává se z textu čl. VIII. odst. 2. al. c) zák. č. 251/1922, že předpis tento — mluvě o místě požitkově volném, míní tím ono místo, na které je ustanoven učitel, k jehož zastupování má býti ustanoven jiný učitel zatímní, nikoliv místo, na které t e n t o zatímní učitel se ustanovuje.

Podle spisů však nestalo se ustanovení st-lovo na škole občanské vůbec na místo učitele, který (učitel ze školy občanské) by zastával jinde místo požitkově volné; okolnost pak, zda místo na občanské škole, na které byl st-l sám jako v ý p o m o c n ý ustanoven, je nebo není požitkově volné, nemá pro otázku st-lova nároku na přídavek podle čl. X. odst. 1. věty první (alespoň podle předpisů čl. X. a VIII., jichž úřad jedině se dovolává) významu.

Z těchto úvah bylo rozhodnuto, jak v enunciátě uvedeno.

Č. 4605.

Administrativní řízení. — Bytová péče: * Usnesení instančního postupu podle §§ 2 a 17 zák. č. 225/1922 platí i v řízení o obnově.

(Nález ze dne 14. dubna 1925 č. 7533).

V ě c: Josef Sp. v O. proti ministerstvu sociální péče o obnovu řízení.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem z 13. srpna 1923 uložila měst. rada v Olomouci jako politický úřad I. stolice st-li na základě § 2 zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb., aby byt ve svém domě v O., který byl v letech 1920-1921 pronajat a jest nyní obýván synem st-lovým, tedy není obydlen řádným nájemníkem, do 14 dnů po pravoplatnosti výměru pronajal. Výnosem z 9. listopadu 1923 zamítla zsp v Brně odvolání z důvodů I. stolice. Výnos ten nabyl právní moci. Podáním de pres. 22. listopadu 1923 oznámil st-l městské radě, že byt pronajal. Podáním z 24. listopadu 1923 oznámil pak st-l, že nemůže vyhověti rozkazu úřadem mu danému, aby byt pronajal osobě třetí, ježto byt přikázal svému synovi, který dle lékařského vysvědčení trpí afekcí pravého hrotu plicního, a jehož stav vyžaduje, aby měl zvláštní svoji ložnici a místnost obytnou. Výměrem ze 14. ledna 1924 vyslovila městská rada v O., že k podání z 24. listopadu 1923 nemůže přihlížeti již z té příčiny, že výnos zsp-é z 9. listopadu 1923 má konečnou platnost.

Dne 19. ledna 1924 dostavil se st-l k úřadu a předložil lékařské vysvědčení městského lékaře Dra F., dle něhož syn jeho trpí tuberkul. infiltrátem pravého hrotu plicního, ohrožuje své okolí nákazou, nemůže

spáti společně s ostatními členy rodiny a potřebuje pro sebe k spaní vlastní svoji vzdušnou světnici. St-l žádal, aby s usnesení ze 14. ledna 1924 sešlo a jemu byt vyměnkářský byl ponechán k volné dispozici pro syna.

Výměrem ze 17. března 1924 nevyhověl magistrátní sbor hlav. města O. žádosti za obnovu řízení resp. žádosti, aby st-li byl ponechán výmčnkářský byt k volné dispozici pro jeho syna, poněvadž nově uváděná okolnost nevznikla po vydání zabíracího nálezu, nýbrž existovala již před tím. Odvolání, jímž brojil st-l proti výměru tomu námitkou, že spočívá na nesprávném hodnocení skutkové podstaty, nevyhověla zsp výnosem ze 16. května 1924 z důvodů výměru v odpor vzatého, připojivši právní poučení, že z rozhodnutí toho lze podati stížnost k min. soc. péče.

Nař. rozhodnutím zamítlo min. soc. péče stížnost tu. — — —

Rozhoduje o stížnosti, musil si nss, dříve než mohl podrobiti nař. rozhodnutí přezkoumání ve věci samé, rozřešiti otázku, byl-li žal. úřad kompetentní, aby v pořadí instančním zavedení obnovy odepřel.

Rozhodnutím, jehož odstranění jest účelem st-lovy žádosti za obnovu řízení, jest příkaz k pronajetí bytu ve smyslu § 2 svrchu cit. zák. Proti příkazu takovému lze se dle § 17, odst. 2 cit. zák. odvolati k zsp-é, která rozhoduje s konečnou platností. Jest tedy zsp konečnou instancí v příčině všech rozhodnutí, vydaných dle § 2, odst. 1 cit. zák. Rozhodnutím takovým není však pouze udělení příkazu k pronajetí bytu, nýbrž každé rozhodnutí vydané v rámci řízení podle tohoto paragrafu prováděného, tedy i rozhodnutí o tom, má-li, když příkaz k pronajetí byl pravoplatně vydán, býti povolena obnova řízení za tím účelem, aby na novém podkladě o povinnosti majitele domu k pronajetí místností znovu bylo rozhodnuto. Platí tudíž i pro takováto rozhodnutí omezení instančního postupu stanovené v § 17, odst. 2. Min. soc. péče nebylo proto kompetentní, aby o přípustnosti obnovy řízení v tomto případě rozhodovalo, ježto pořad instanční byl právě vyčerpán již rozhodnutím zsp-é. Mělo tedy min. odmítnouti pro nepříslušnost rozhodování ve věci samé. Poněvadž však strana obrátila se na žal. min. jen z toho důvodu, že byla mylně poučena o přípustnosti další stížnosti k min. soc. péče, mělo žal. min. učiniti opatření, aby straně se dostalo správného poučení o tom, že rozhodnutí zsp-é dalšímu opravnému prostředku nepodléhá, tak, aby eventuálně mohla včas podati stížnost k nss-u. Ježto žal. úřad tímto způsobem se nezachoval, nýbrž rozhodl ve věci samé jako stolice odvolací, nejša k tomu příslušný, nezbylo, než nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 4606.

Bytová péče: O přeměně bytu v místnost živnostenskou podle § 4 zák. č. 225/1922.

(Nález ze dne 14. dubna 1925 č. 7536).

V ě c: Robert Z. v R. proti zemské správě politické v Praze o povolení přeměny obytné místnosti v kancelář.